

სნობის ფურცელი

სურათებიანი დამატება

იაკონური ზღაპრები

ჰის მხატვრული

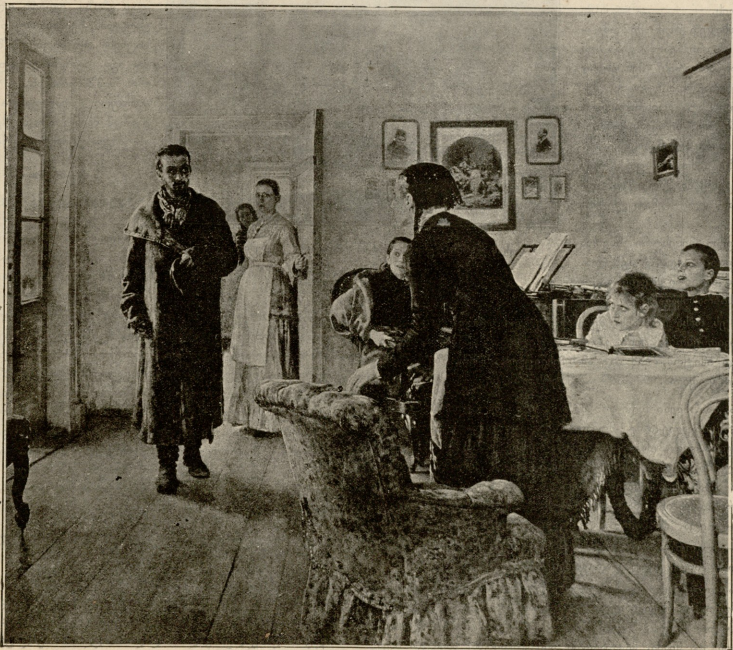
იმ უძველეს დროს, რომელზედაც მეცნიერნი ვერ ჰხედვენ ლაპარაკს, იაპონიაში სცხოვრობდა ერთი ღარიბი მუშა. იყვებებოდა იმით, რომ მღიმილი-ღმეტყვედა ქვას გზატკეცილის მოსაფენად. მუშაობდა მუდამ დღე, ყოველ ჟამს, როგორც წვიმასა, ისე თოვლში, როგორც სიცხესა, ისე ყინვაში. მუდამ დატანული მუშაობისაგან და ნახევრად მკვდარი შიმშილისაგან, არც თუ ძირიელ მაღარიელი იყო თავის ბელისა.

— ეჰ, რა მადლობას შეგწვირავდი ზეცას, — სთქვა ერთხელ, — უცერად ისე გავმდიდრდე, რომ შემეწლოს ძილით გასმოგებრეუო, ეჭამო და ვსვა, რამდენიც კი მიწდა. ამბობენ,

გამოწყობილი გავიშვართებოდი რბილ ქენაზე ჩემის სახლის წინ და ჩემის ბრძანებით ბიკი ყოველ 15 წუთში მომამაგონებდა, რომ მე შემძლიან უსაქმურად ვიყო და ვიძინო, ვიძინო, რამდენიც კი მსურს.

სუროდ ამ დროს იღბლის ანგელოზმა ჩაუარა ახლო და, რა გაიგონა ღარიბის ნატერა, უთხრა: «ვისმინოს უფაღმა, ბედკრულო!»

იმე წამს მუშა განა და საუცხოვო სასახლის წინ, რომელიც იმას ეკუთვნოდა. მდიდრულად ჩატყული ფარჩებში იწევა რბილ ქენაზე სახლის წინ და აღარა გრძნობდა არც შიმშილს, არც წყურვილს და არც სიღარიბეს. ისე მოეწონა თავისი ახალი მდგომარეობა, რომ აღტაცებაში მოვიდა. ნახევარი საათი სტკებოდა ახალის ბედნიერებით. უცერად შეგანჩნია მოახლოვება შიკადისი: მთელის იაპონიის შებრძანებელი სტირანობა გულის გასართობად. ეცეა უკრით მოქაგრული

ან მოკლეადი? — სურათი რუბინისა.

დღეა-მიწაზე არან იმისთანა ბედნიერნი, რომელნიც სცხოვრობენ მადრად და კმაყოფილად. საუცხოვო ტანისამოსში

ტანისამოსი, თან ახლდენ წარჩინებულნი და დედოფალი, თეთრ სპილოზე მჯდომარი, მიკაღო წამოწოლილიყო მირ-

მის ბალოზე ოქროს ტრაბატრენში, რომელზედაც საამურად ბუკუნავდა ძვირფასი ქვები. გამდიდრებული მუშა შურით შეს-
ტკერდა მიკალს.

— აი, ეს არის ცხოვრება! — სთქვა მუშამ.
— მე რომ მიკალა ვყოფილიყავ, უფრო მე-
ტის ფარფაშით ვისიერებდი... აჰ, რაწი-
ად მსურს, მიკალა ვიყო!

იმევე წუთში ვადა მიკალათ: იჯდა ოქ-
როს ტრაბატრენში, თან ახლდნენ მინის-
ტრები, კარის-კაცები და მონების აუარებე-
ლი რიცხვი. რამდენიმე დღე საშინელი სი-
ცხე იდგა, — ყველაფერი გახმა. გზა დამტე-
რიანდა, მზის ელვარებამ თვალები! ატრინა
მიკალს. მაშინ მიუბრუნდა პირველ მინის-
ტრს, რომელსაც ქოლვა ექირა, და უბრძა-
ნა:

— ის ბრიყვი მზე მაწვალებს, — ასეთი კ-
ნდირება მწყინს. უთხარია, რომ მე, მთე-
ლის იაპონიის მფლობელი, გზრძანდა, სადმე
გადიკარგოს!

პირველმა მინისტრმა ვადას ქოლვაჰკ-
ვრძტეს და მოშორდა. მაგრამ იმავე წაშ-
დბრუნდა შემოთათბული და მოახსენა:

— დიდებულო მიკალა, ეგ შეუღლებელია:
მზემ ისე მიჩენა თავი, თითქოს
ჩემი არა ესმის-რა, და თავისას
არ იშლის.

— დასაჯეთ მზე! მე ღმერ-
თების სწორი ვარ! ვანა ეს
მართლი არ არის? შენ ესლა-
ხან მითხარ, რომ ჩემთვის შე-
უღლებელი არა არისრაო. რო-
გორა ჰმედავ, სიტყვას მიბრუ-
ნებ და ჩემს ბრძანებასაი ას-
რულემ? გოდვე ხუთ წუთის
ვალად, რომ ჩააქრო მზე, და
ათ წუთს, რომ შემეტყობინო.
გასწი!

პირველი მინისტრი წავიდა
და აღარც დაბრუნებულა.
ყოვლად ძლიერი მიკალა გაწი-
თლდა სიბრახისაგან:

— ეს რას ნიშნავს? მე მბრძანებელი ვარ და უნდა ვით-
მისო თვითებომა, ეინი, სიტყვ რომელიდაც მნათობისა და
მხროლი იმეტიმ, რომ იგი ამახ მიჩვეულია. სხანს, მზე ჩემდ
მსლაგრი ყოფილა. თუ აგრეა, მსურს მზე ვიყო!

და, აჰა, ჩენი დღიური მუშა შექნა მსოფლიოს შუგუ-
ლად, ბრწყინავდა ღ შექ-მოხვედ მზედ. ვალად დაედო მოველო
ქენარეგებისთვის, დემპრიატ მდინარეები, ორთქლად ქცია
ნაკალუბელი და ადამიანის პირისახე და მტერიანი ცხვირი
ყოფილ ამხანაგებისა დაეწეა. უცხად ღრუბელი ჩამოეფარა,
მოაშრა დღეამიწა და უთხრა მზეს:

— მოიცა, ძმობილო, აჰ ნუ აცხუნებ!

— როგორ? — შეგყვირა მუშამ, — მაშ ღრუბელი ჩემზე
ძლიერია? მსურს ღრუბლად გადავიქცე!

და ღრუბლად გადაქცეული მუშა ამაყად მიჰქროდა
ბრწყინვალე ვარსკვლავებსა და ღმეამიწის შუა. ერთხელაც
არ მოსულა ეტუენა წვიმა: მუდამ სწვიმდა კოკისპირულად;
სეტყვითა და მზეთი ყველაფერს ანადგურებდა. სხვა და სხვა
აღვიას მდინარენ ზღვად იქცნენ და შიშის ზარსა სცემდნენ
ყველა სულიერს.

მხოლოდ სალი კლდე ამაყად ეწინააღმდეგებოდა დღიურ
მუშას. აჩაყვებული ტალღები ვერას აცლებდნენ სალოს კლდის
კედლებს და გაბრაზებულნი ცვლივ იჯახებოდნენ. კლდე იღა-

მურყყველი; ელვას, ქვეას და ქუბილს ხარხარით ეგებ-
ბოდა.

— როგორ? — შესძახა მუშამ, — ეს ამაყი კლდე არ მერი-
დება? თუ აგრეა, მსურს გადავიქცე კლდედ
და ვიყო ყველაზე მსლაგრი!
და ღრუბელი გადაიქცა კლდედ. სალი
კლდე ზგარძნდა ყველას მიმართ რალდ
ზიზს. შურყყველი, მიუვლო, უნდებე-
ლი იდგა; როგორც ცხელ მზის სხივების
ქვეშ, ისე ელვასა და ქუბილის დროს...

— დაბა, — ჰქვიტობდა კლდე, — ესლა კი
ყველაზე მსლაგრი ვარ!

ამ დროს შემოესმა ჩაქურის კაცური. გაღ-
ხარა და დაინახა, რომ დაღვჯელი, შესა-
ბრაღისი ღატიკი, იმისთანავე, როგორც
თეითან ოდესმე იყო, ჩაქრით გვერდებს
შეტრცვდა და ანაქუქებდა მახლობელ ზა-
ტაკელოს მოსაფენად.

— ეს რას ნიშნავს? — მედიდურად შესძახა
კლდე: — ვიდაც ღატიკი, ღარიბთა უღარი-
ბესი, გამზდარი და დავარდნილი მსახი-
რებს, მე კი არ შემოიღიან, თავი დაეფა-
რო! მაშ მსურს მუშად გადავიქცე, რომ
ვბლიო ყველავერს!

და ყვლავ დაინახა თავისი
თავი უბრალო დღიურ მუშად
ღიდ ზგზზე. დლითი დღე ყო-
ველ ეამს, წვიმასა თუ თოვლიში,
სიტყესა თუ სიცივეში მუშაობ-
და იგი. იყო ნახევრად მვედა-
რი შიმშილისაგან, სრულიად
უძღური დალილიობისაგან,
მაგრამ მინც აღარა ჰგარძნ-
და ძველ უქმაყოფილებას.

გ. ა.

ღმედაბერი დამღურა

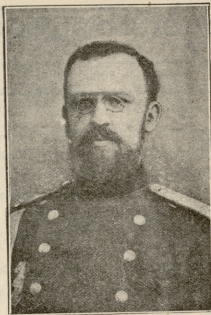
იყო ერთი მოხუცი კოლ-
ქმარი. შვილები არა ჰყავდათ.
ერთ მშვენიერ დიღას ქმარმა
მოიყენა გალიით ბელურა ჩიტი.

ბელურა ისე ხმაურობდა, რომ დღებებს მალე თავი მოაბეზრა.
ელიდას თუ ეინა, დღეაბერი იმას ჰქვიტობდა, როგორ მო-
ვიშორა თავიდან ბელურაო. ერთხელ, როდესაც დღეაბერი
გარდა იყო, ბელურა გახლიდად გამოფრინდა. თათში სიგრა-
ნობის დროს წააწყდა ახალ ეამს, რომლის კერძაცაც დღე-
აბერი ის იყო შუვდა. მოუცვენარმა ჩიტმა ნსიკარტით ცოღვი-
ლი დაუწყო ეამს, ძაფი სულ დააბრო და ნაყირი დააბრუნა.
დღეაბერი საშინლად გაბრაზდა: როდესაც ითანში დაბრუნდა,
დაიჭრა ბელურა, ენის წვერი მოსქრა და გარდა ვაავდო.
მაღე ქმარი დაბრუნდა და ჩიტი მოიკითხა. კოლმა უამბო
ყველაფერი.

— არა გრცხენიან, — უთხრა ქმარმა, — ასე უღმერთოდ
როგორ მოვეცი საწყალ ფრინველს? ხომ იცოდა, როგორც
მიყვარდა?

გაჯავრებული მოხუცი გარედ გავირდა და შუვდა ბელუ-
რის ძენსა. ავიდა თუ არა იქვე გორაკზე, დაინახა ღამაზი
ახალგაზრდა ქალი. ქალმა დღი მალღმა გადაუხადა მო-
ხუტეს: მველერსეზოდი და კარგად მივლილი, როდესაც შენს
სახლში ექვსეგობრილი. თურმე ბელურა ქალად გადაქცე-
ულიყო. ქალმა გაწოდა ორი კაღათა და უთხრა:

— აი, ორი კაღათა; ერთი ძამივე, მეორე მსუბუქი. აარ-
ჩიე, რომელიც გინდა და საუქრად წაიღე.

გენერალ-მაიორი ხარკეკიანი,
მხურეულის ჯარის გვარტიმარტერი

რუსის ჯარის-კაცნი ხარხანში ადგეომას გეგებობან.

— ისეთ დაჩაჩანაკებულ მოხუცისთვის, — სთქვა მოხუცმა, — როგორც ვე ვარ, მსუბუქი კალათი უფრო ადვილი წსადება.

მოხუცმა კალათი შინ მიიტანა და როცა თავს ახადა, დაინახა საუცხოველი და თვალწარმტაცი ტანისამოსი. ჭმარმა ყველაფერი უამბო თავის ცოლს. „დაიცა, მაგას მე კი ვერ მოვიგებრებო! — გაიფიქრა დედაბერმა და წავიდა გორაკზე. ახალგაზდა ქალი იქვე იყო. უსაყვედურა დედაბერს კუდ მოპყრობისათვის, მაგრამ მაინც მიაწოდა ორი კალათი, ერთი შიძინე, მეორე უფრო მსუბუქი, და უთხრა, ერთ-ერთი აერჩია. „რა გაუკვირდება ჩემ ჩერჩესტა, როდესაც სახლში ასეთ დიდ ქონებას შევითანო!“ გაიფიქრა დედაბერმა, შიძინე კალათას რომ ხელი დაავლო და შინისკენ მოუსვა. ძლიერ მიიტანა კალათი შინ; სულ კენესოდა და ოფლი წურწურით ჩამოსდიოდა. გახარებულმა საჩქაროდ დაუტახა ჭმარს და მერე ახადა თავი კალათას. მაგრამ გაშტერდა და პირი დაალო, როდესაც კალათაში ორი პატარა ეშმაკი დაინახა. ეშმაკები, კრეკითა და გრებით, კალათიდან ამოძვრნენ და სიცილი-ხარხარით ბოროტ დედაბრის გარშემო სირბილს შეუდგნენ.

სურბანი მხოზაელი

სცხოვრობდა ერთი მოხუცი თავის ცოლით. შეიღებო არ გააჩნდათ. ორივე ძალიან გულკეთილი იყო, თუმცა ცოლს, ცოტა არ იყოს, ყბელობა უყვარდა. მღიდვები არ იყვნენ, მაგრამ ერთი საყვარელი ძალღიკი ჰყავდათ. ამ ძაღლის სხეულში ქეთილმა სულმა დაიბუდა. ერთხელ ძაღლმა მოხუცი კაცი ტყეში წაიყვანა და აჩვენა ის ადგილი, სადაც ხაზინა იყო ჩაფლული. დედაკაცმა ჩვეულებრივ ყველაფერი წამოროშა, და მალე ხაზინის ამბავმა მეზობლის, ბოროტი კაცის, ყურამდე მიადწია. ამ მეზობელმა ერთხელ ძაღლი

მა სთხოვა მეზობელს, ის ადგილი მაჩვენე, სადაც ჩემის ერთგულ მეგობრის ძვლებიაო. წაიდა მერე ტყეში, მოსკრა ის ხე, რომლის ქვეშაც ძაღლი მოკლა მეზობელმა, გააკეთა იმის ტრატებისგან პატარა ძველი ძაღლის საფლავეზე, ხოლო თვით ხისაგან — ბრინჯის სანაყი. როდესაც სანაყი შინ მიიტანა და ბრინჯის ნაყვს შეუდგა, სულ ბაჯალღო ოქროები ამოვიარდა.

დედაბერმა ჩვეულებრივ ეს ამბავი საიღუმლოდ თავის მეგობარს გადასცა. მეორე დღეს ბოროტი მეზობელი უკვე კარზე მიადგათ: ეხვეწებოდათ ბრინჯის სანაყი მათთვის. მოხუცმა ათხოვა. ბევრს ეწვალა მეზობელი, მაგრამ ოქროს მაინც ვერ ვიღირსა. ბოლოს ისე გაბრაზდა, რომ ცეცხლი წაუკადა და დაწვა. მოხუცმა კიდევ არაფერი უთხრა, მხოლოდ დამწვარ სანაყის ფერფლი სთხოვა და, როდესაც მიიღო, შინ წაიღო. იმევე დღეს მოხუცმა სიზმარი ნახა. თავისი საყვარელი ძაღლი გამოცხადდა და ურჩია, ხვალე ფერფლი წაიღე, დიდ გზაზე წაიღე იქ მეფუესა და იმის ამბოს მოსვლას დაუცადე; როდესაც მოვახლოვდებიან, მუხლის თავებზე უკი ნუ დავდები, როგორც ჩვეულებათა, პირდაპირ მიდი ნაზირ-ვეზირებთან და უთხარი, ჯადოქარი ვარ, შემძლიად ხელად ბლაბი ამოვიყვანო და გამზმარი ხე გავაახლო-თქო.

მოხუცი ისე მოიქცა, როგორც სიზმარში ძაღლმა დააბოგა. კალოფით ხელში დადგა დიდ გზაზე და როდესაც ამბლამ გამოიარა, აქეთ-იქიდან მოისმა, „მუხლის თავებზე დავეკით ყველინო“. მოხუცი ამაყად ფეხზე იყო. კარის კაცებმა ხმალს იკრეს ხელი, მაგრამ როდესაც მოხუცისაგან გაიგეს, რომ იმით წინ ჯადოქარი იყო, თავი მიანდეს და ყველაფერი მეფეს მოახსენეს. მეფემ ბრძანა:

- თუ ჯადოქარია, აბა თავისი სიძლიერე მაჩვენოსო.
- მოხუცმა ფერფლი შეყარა იქვე გამზმარ ხეს, რომელიც, თითქოს სასწაულიაო იმავ წუთს მწვანე ფოთლებით შეი-

ტაბეტელაზე იურაშის შიტანს ინვლისელებს მეფე!

ტყეში გაიტყუოდა და დაიწყო იმ ადგილას თხრა, სადაც ბლალღმა უჩვენა. მაგრამ ხაზინის მაგივრად, დღდრონი ქვები ამბოთხარა. ისე გაბრაზდა ბოროტი კაცი, რომ ძაღლი იქვე მოკლა. როდესაც მოხუცმა ეს ამბავი გაიგო, ტრემლ მორჩეულ-

მოსა. მეფემ ბრძანა, მოხუცი სასახლეში მიეყვანათ, შემდეგ დიდძალი საჩუქრები მისცა და სახლში გაისტუმრა. ეს ამბავი მალე მოედო მთელ იმ არე-მარეს. ბოროტ მეზობელს შურისგან ძილი დაუფრთხა. იმასაც უნდოდა წსად-

ჩუქრები მიეღო. არ შერცხვა, ერთ დღეს თავი მოიკატუნა, მოხუცთან მივიდა და ჯადოქარს სანაყის ფერფლი სთხოვა. მოხუცი ძალიან გულკეთილი კაცი იყო და ვერც ამ თხოვნაზე უთხრა უარი. მაშინ ბოროტი მეზობელი დიდ გზაზე წავიდა და დიწყო ცდა. მალე გამოჩნდა მეფე და იმისი ამაღო. ჩვენი გმირი ამაყად დადგა შუა გზაზე, გაიქიმა და, ვინაობა რომ ჰკითხეს, კანდიერად სთქვა, ჯადოქარი ვარო. მაგრამ როდესაც საქმე გამხმარ ხის განახლებამდე მივიდა, სულ სხვა

რამ მოხდა: შვეტილიმა ფერფლიმ ხეზე სულ არ იმოქმედა და სანაცვლოდ მეფეს თვალეში ჩაუტვივდა. მეფე ძალიან გაბრაზდა, ხმალს იტაცა ხელი და დაარტყა მატყუარას, ხოლო იმისმა აფიცრებმა თვალის დახამამებზე თავი გაავდებინეს. ასე დისაჯა ბოროტისთვის და ასე გაათავა სიკოცხლე ამ კაცმა.

—ქ.

სცენები გოლმონის კოსკაბზე

რც 0 11 შანიტბ

რც 0 11 შანიტბ 1

რელატორ-გომომეველი ალ. ჯაბბბბბბ